

Seria JAMES BOND
apare la Editura RAO

007

Casino Royale, 1953

Trăiește și lasă-i să moară, 1954

Operațiunea Moonraker, 1955

Diamantele sunt veșnice, 1956

Din Rusia cu dragoste, 1957

Doctor No, 1958

Goldfinger, 1959

Doar pentru ochii tăi, 1960

Operațiunea Thunderball, 1961

Spionul care mă iubea, 1962

În Serviciul Secret al Majestății Sale, 1963

Trăiești numai de două ori, 1964

Bărbatul cu pistolul de aur, 1965

Octopussy și alte povestiri scurte, 1966

ANTHONY HOROWITZ

O veșnicie și încă o zi

cu un material original
de Ian Fleming

Cuprins

Unu: Dreptul de a ucide	9
Doi: Luna sângerie	19
Trei: Prima zi	28
Patru: Întâlnirea cu M	44
Cinci: „Nu mișca...”	52
Șase: Madame 16	67
Șapte: Ruleta rusească	79
Opt: Golful La Joliette	94
Nouă: Tras la răspundere	102
Zece: Testul cu acid	112
Unsprezece: <i>Shame Lady</i>	123
Doisprezece: <i>Le Grand Banditisme</i>	137
Treisprezece: Dragoste pe căldură	147
Paisprezece: Secrete și minciuni	162
Cincisprezece: Până în ultima clipă	183
Șaisprezece: Uși sinucigașe	196

Şaptesprezece: Bucătăria iadului	207
Optsprezece: Numărul patru	223
Nouăsprezece: Plăcere... sau durere?	237
Douăzeci: Leac rău	246
Douăzeci şi unu: Marea cea albastră	254
Douăzeci şi doi: Moarte la asfinţit	275
Mulţumiri	293

1

Dreptul de a ucide

- Aşadar, agentul 007 este mort.
- Da, domnule. Mă tem că da.

M aruncă o ultimă privire fugară peste fotografiile care zăceau împrăştiate pe biroul lui şi care îi fuseseră trimise de generalul André Anatonin, omologul său de la SDECE sau Serviciul Extern de Documentare şi Contraspionaj, din Paris. Fuseseră făcute din unghiuri diferite, însă înfăţişau aceeaşi imagine sumbră. Un bărbat mort, zăcând cu faţa în jos în apa neagră şi lucioasă, cu mâinile întinse fără vlagă deasupra capului, în încercarea zadarnică de a se preda. Bliţul aparatelor de fotografiat se reflecta în imagine, dând naştere unor sfere de lumină strălucitoare care păreau să plutească la suprafaţă.

În cele din urmă, poliţiştii îl scosese ră afară şi îl întinse seră pe marginea apei, astfel încât să îi fotografieze de aproape faţa, mâinile şi cele trei găuri din piept, pe unde pătrunseseră gloanţele. Bărbatul purta haine scumpe. M şi-l amintea stând chiar în acel birou cu doar o lună în urmă, purtând un costum făcut special pentru el de croitorul la care îi plăcea să meargă, undeva lângă Savile Row. Costumul nu se deteriorase, observă M. Nu acelaşi lucru

se putea spune și despre bărbatul care zăcea întins acolo, ud și neînsuflit.

– Suntem siguri că este el?

Deși nu era nici urmă de îndoială, M totuși întreabă. Aparatul de fotografiat putea înșela. În lumea lui, se întâmpla adeseori acest lucru.

– Mă tem că da, domnule. Nu avea acte de identitate asupra lui, nimic surprinzător. Nu avea nici arma. Însă francizii i-au luat amprente și nu încapă nicio îndoială. Este agentul 007.

– Iar fotografiile au fost făcute în Marsilia?

– Da, domnule. Golful La Joliette.

Bill Tanner, șeful de cabinet, era mai apropiat de M decât oricine din clădire, deși distanța care îi separa era inimaginabilă. Nu luaseră niciodată masa împreună, nu își povestiseră crâmpoie din viețile lor personale. Oricum, M disprețuia pălăvrăgeala și nu i-ar fi trecut niciunui prin cap să discute despre altceva în afară de operațiunile în curs de desfășurare și despre muncă, în general. Chiar și așa, Tanner – fost colonel în trupele de geniu până când fusese atras în lumea mai puțin oficială a Serviciilor Secrete – știa exact la ce se gândea bărbatul mai în vârstă. Moartea unui agent activ era regretabilă, iar agentul 007 se dovedise a fi eficient nu o dată. Mai important era să se descopere ce se întâmplase și să se ia contramăsuri imediate, probabil chiar permanente. Nu era vorba doar despre răzbunare. Serviciile Secrete trebuiau să demonstreze că uciderea unuia dintre agenții săi însemna o declarație de război.

De fapt, el fusese alături de M chiar în acea încăpere atunci când ideea „Secțiunii 00” fusese pusă pe tapet pentru prima oară, codul fiind cât se putea de simplu și de anonim:

practic, nimic și nimic. Și totuși, pentru bărbații care alcătuiau grupul de elită și care urmau să se afle în prima linie în lupta împotriva nenumăraților dușmani ai țării, însemna totul. Tanner încă își amintea reacția lui Sir Charles Massinger, secretarul permanent al Ministerului Apărării, atunci când îi prezentase această propunere. Massinger strânsese din buze, evident dezgustat.

– Vorbiți serios? Ceea ce propuneți dumneavoastră echivalează cu acordarea dreptului de a ucide.

Era același mod de gândire demodat care zădărnicea eforturile Serviciului Operațiuni Speciale la începutul războiului. La început, RAF¹ refuzaseră să își pună la dispoziție avioanele pentru transportarea agenților, nedorind să își mânjească mâinile cu „ministerul de război neortodox” al lui Churchill. Iar acum, la doar cinci ani de la Ziua Victoriei, câți astfel de agenți puteau fi văzuți pe coridoarele și în birourile clădirii cenușii și înalte de lângă Regent's Park? Încă „neortodox”. Încă în război, indiferent ce ar fi crezut publicul larg.

Tanner îl ascultase pe M explicându-i cu calm funcționării publice ceea ce acesta ratase. Deși nu părea, ostilitățile nu încetaseră în 1945. Existau în continuare mulți oameni care își dedicau viața distrugerii complete a Marii Britanii și a identității acesteia. Agenții de contraspionaj, cum ar fi SMERSH, din Uniunea Sovietică, și Comitetul pentru Activități Speciale al Armatei de Eliberare a Poporului, din China. Sau grupuri răzlețe, inclusiv naștii, care refuzau în continuare să creadă că prețiosul lor al Treilea Reich nu durase o mie de ani, așa cum li se promisese. Așa

¹ Forțele Aeriene Regale (n.tr.)

că trebuiau să lupte cu aceleași arme, ceea ce însemna că era o nevoie urgentă de bărbați – și femei, că veni vorba – pregătiți să omoare, fie și doar în legitimă apărare. Moartea făcea parte din fișa postului. Și, fie că le convenea sau nu, existau momente când Serviciul trebuia să atace primul, atunci când un asasinat pus la cale de stat era singurul răspuns la o anume amenințare. M nu își permitea să aibă mâinile legate. El era cel care lua deciziile și trebuia să știe că putea să acționeze fără să suporte consecințele. Acest drept îl aveau atât el, cât și oamenii pe care îi avea în subordine.

Secția 00 avea în mod deliberat un număr restrâns de membri. De fapt, după această pierdere, mai rămăseseră doar doi agenți: 008 și 0011. M respinsese ideea existenței unei succesiuni, 001, 002, 003 și tot așa. Tiparele, sub orice formă, sunt inamicele contraspionajului. Tanner se întreba cât de repede va fi înlocuit agentul 007.

– Ce s-a întâmplat mai exact?

M se întinse după pipa care se odihnea lângă scrumiera făcută dintr-o scoică uriașă, de 30 de centimetri, pe care o avea mereu pe biroul său.

– Încă nu cunoaștem toate detaliile, domnule, răspuse Tanner. După cum știți, l-am trimis pe agentul 007 în sudul Franței în urmă cu mai puțin de trei săptămâni. Investiga activitatea lumii interlope corsicane din regiunea aceea. Sau, mai degrabă, lipsa activității. Cineva a observat scăderea bruscă în furnizarea de droguri din Marsilia, iar deducția logică a fost că pun altceva la cale.

– Corsicanii ăștia sunt zgomotoși și dezagreabili, nimic mai mult decât niște gangsteri moderni cu nume pompoase și înclinație spre violență – Joseph Renucci, Jean-Paul Scipio, frații Guerini... ca să amintim doar câțiva. Până acum nu

au respectat disciplina impusă de Unione Siciliana, nici măcar cea impusă de Unione Corse, dar tocmai asta este ideea. Tăcerea aceasta este îngrijorătoare. Dacă au reușit să se organizeze, atunci ar putea reprezenta un pericol nu doar pentru întreaga regiune, ci pentru toată Europa și, inevitabil, pentru noi.

– Bine, bine, bine.

M avea toate informațiile bine așezate în cotloanele ascunse ale minții sale și nu avea nevoie de explicații.

– Agentul 007 s-a dus acolo sub acoperire. A primit un alt nume, un pașaport nou și o adresă în Nisa. Trecea drept profesor la Colegiul Universitar, care scria o lucrare despre organizațiile muncitorești. Acest lucru îi permitea să pună întrebări fără să dea de bănuț. Cel puțin aceasta a fost ideea. Problema este că poliția, inclusiv SDECE¹, este plină de informatori. Am crezut că va avea șanse mai mari dacă va acționa pe cont propriu.

– A aflat ceva? Înainte să fie omorât?

– Da, domnule. Șeful de cabinet își dresese glasul. Se pare că a fost implicată o femeie.

– Întotdeauna este așa, mârâi M în pipă.

– Nu este ceea ce credeți, domnule. Agentul 007 a pomenit-o în ultima lui transmisie radio. S-a referit la ea ca fiind „Madame 16“.

– Șaisprezece? Cifra?

– Da, domnule. Bineînțeles, acesta nu este numele ei adevărat. O cunoașteți după numele de Joanne Brochet – tată francez, mamă englezoaică –, s-a născut în Paris înainte de

¹ Service de Documentation Extérieure et de Contre-Espionnage – Serviciul francez de Documentare Externă și Contraspionaj (n.tr.)

primul război, apoi s-a mutat la Londra, unde a copilărit. A lucrat trei ani la Bletchley Park, sediul organizației de criptanaliză, înainte să fie recrutată de Operațiunile Speciale și trimisă în Franța cu numele de cod „Sixtine”. Tanner spuse pe litere. A fost foarte apreciată atât de Secția F, cât și de *Deuxième Bureau* și nu încape nicio îndoială că ne-a furnizat informații utile pentru demararea Operațiunii „Overlord”. A fost prinsă și torturată de nemți, iar după aceea a dispărut. Am presupus, desigur, că a fost omorâtă. Dar a reapărut după câțiva ani, lucrând în Europa. Fără trecut... fără vârstă, nume, naționalitate, tot tacâmul. Își spunea „Sixtine” sau „Madame 16” și lucra pe cont propriu.

– Ea a fost femeia care ne-a vândut dosarul Kosovo.

Tanner încuviință din cap. Amândoi știau despre ce era vorba.

Dosarul Kosovo era un studiu de fezabilitate întocmit de un funcționar public de rang inferior, care avusese prea mult timp liber la dispoziție și, mai rău, o imaginație debordantă. Acesta prezenta în detaliu strategia de a instiga și sprijini o revoltă armată în Albania, care devenise stat comunist după război. Nu exista posibilitatea ca planul să fie pus în aplicare, însă dosarul era extrem de detaliat, identificându-i pe agenții locali împreună cu regaliștii și expații care s-ar fi putut dedica acestei cauze. Dosarul Kosovo ar fi trebuit distrus în momentul în care se afla de existența lui. Însă fusese fotocopiat și transmis din mână în mână, iar apoi, în mod incredibil, un tânăr care era al treilea secretar la ambasada din Praga lăsase, într-o seară, o servietă cu o copie sub scaunul său, când coborâse din tramvai.

– Nu am aflat niciodată cum a ajuns dosarul în mâinile lui Sixtine, continuă Tanner. Însă n-a fost deloc

surprinzător. Deja se reinventase, devenind agent plătit și ocupându-se de orice îi aducea bani. Avea o organizație măricică în spatele ei și legături peste tot în Europa... pe ambele maluri ale Atlanticului, că veni vorba. Era exact genul de persoană care să acționeze ca intermediar într-o astfel de afacere. În fine, ea ne-a contactat și a fost de acord să ne vândă documentele pentru 2 000 de lire.

– A fost șantaj, pur și simplu! M nu încercă să-și ascundă iritarea. N-ar fi trebuit să acceptăm. Era întotdeauna riscant să-i dai replica lui M. Dacă are vreo importanță, omul nostru de la Trezorerie a fost de părere că ea a făcut o afacere destul de bună. Rușii ar fi plătit de cinci ori mai mult, iar noi am fi părut niște idioți dacă dosarul ar fi ieșit la suprafață. Se prea poate ca ea să fi nutrit un oarecare sentiment de loialitate față de noi, din vremea războiului. După cum ziceam: ca agent, Sixtine ne-a fost foarte utilă.

– Iar agentul 007 a cunoscut-o în Marsilia, zise M.

– Nu știm asta, domnule. Dar a fost cu siguranță interesat de ea. Însuși faptul că se afla în sudul Franței arăta că pune ceva la cale. Nu este genul de femeie care merge, pur și simplu, în vacanță, iar noi știm sigur că a discutat cu cartelurile. În timpul ultimei transmisii pe care a făcut-o, cu o săptămână înainte să moară, agentul 007 a spus că are dovezi concrete.

– Ce fel de dovezi?

– Din păcate, n-a spus. Dacă agentul 007 a avut vreun defect, atunci acesta a fost că îi plăcea să fie secretos. În timpul aceleiași transmisii, a amintit faptul că stabilise o întâlnire cu cineva care putea să îi spună exact ce pune la cale, însă, din nou, nu ne-a spus despre cine era vorba.

Tanner oftă. Întâlnirea a avut loc în golful La Joliette, unde a fost ucis.

– Trebuie să fi lăsat notițe sau ceva. Am trimis oameni acasă la el?

– Avea un apartament pe Rue Foncet, iar poliția franceză l-a cercetat cu minuțiozitate. N-au găsit nimic.

– Poate că adversarii au ajuns acolo înaintea noastră.

– Se prea poate, domnule.

M acoperi pipa cu degetul mare care, de-a lungul anilor, devenise imun la căldura tutunului mocnit.

– Știi ce mă surprinde pe mine, domnule Tanner? Cum s-a lăsat agentul 007 împușcat de aproape într-un oraș aglomerat? La ora șapte seara, în lunile de vară, nici măcar nu este întuneric! Și de ce nu avea arma la el?

– Și eu sunt nedumerit, fu de acord șeful de cabinet. Nu pot presupune decât că se întâlnea cu cineva cunoscut, cu un prieten.

– Este posibil să se fi întâlnit chiar cu Madame 16? Sau ea a aflat despre întâlnire și a intervenit?

– M-am gândit și eu la asta, domnule. CIA are oameni acolo, iar noi am încercat să vorbim cu ei. De fapt, întreaga regiune este împânzită cu agenți ai serviciilor secrete. Dar până în acest moment... nimic.

Mirosul puternic și dulce de tutun Capstan Navy Flake plutea în aer. M se folosi de pipă ca să-și pună ordine în gânduri. Ritualul vechi, de aprindere și reaprindere, îi oferea timp să cugete ce decizii trebuia să ia.

– Avem nevoie de cineva care să cerceteze ce s-a întâmplat, continuă el. Chestia asta cu corsicanii nu mi se pare prea urgentă. Dacă ies mai puține droguri din Franța, atunci trebuie să fim recunoscători. Dar n-am să permit ca unul dintre agenții mei să fie ucis ca un câine. Vreau să știu cine

este responsabil pentru asta și de ce și vreau ca făptașul să fie eliminat. Iar dacă se va adevăra că femeia asta, Sixtine, a fost responsabilă, atunci acest lucru este valabil și pentru ea.

Tanner înțelegea perfect la ce se referea M. Voia război. Cineva trebuia să fie ucis.

– Pe cine vreți să trimit? Mă tem că agentul 008 nu și-a revenit încă.

– Ați vorbit cu Sir James?

– Da, domnule.

Sir James Molony era doctor neurolog la Spitalul St. Mary din Paddington și una dintre puținele persoane care îl cunoștea pe M atât din punct de vedere social, cât și profesional. De-a lungul anilor, el îngrijise rănilor câtorva agenți, inclusiv răni de cuțit și de gloanțe, cu nonșalanță și discreție.

– Va mai dura câteva săptămâni.

– Și agentul 0011?

– E în Miami.

M puse pipa jos și se uită iritat la ea.

– Ei bine, atunci nu avem de ales. Îl vom scoate la rampă pe celălalt individ pe care l-ați instruit. Oricum mă gândeam să extind Secția 00. Munca lor este prea importantă, iar în acest moment avem un rănit și un mort... trebuie să fim pregătiți. Cum se descurcă?

– Ei bine, domnule, a ucis pentru prima oară fără nicio dificultate. Este vorba despre afacerea Kishida. Japonezul cu codurile.

– Da, da. Am citit raportul. E un țintaș bun și și-a păstrat sângele rece. Pe de altă parte, a trage cu arma la etajul 36 al unui zgârie-nori din New York nu dovedește neapărat ceva. Aș vrea să văd cum se descurcă în spații înguste.

– Putem afla, răspunse Tanner. Este în Stockholm acum. Dacă totul va decurge bine, ne va raporta în următoarele

douăzeci și patru de ore. Am deja raportul privind condiția lui fizică, precum și evaluarea medicală și psihologică. A trecut cu brio și, dacă are vreo importanță, mie, personal, îmi place de el.

– Dacă îl recomanzi, mie îmi este suficient. M se încruntă. Nu mi-ai spus cum îl cheamă.

– Bond, domnule, răspunse secretarul general. James Bond.

2

Luna sângerie

Așezat într-un colț, în restaurantul Cattelin din cartierul medieval al orașului Stockholm, și împungând cu furculița un filet mignon prost gătit, însoțit de un pahar de vin roșu și mai rău, James Bond se gândea la bărbatul pe care tocmai îl ucisese.

Rolf Larsen avusese categoric parte de ceea ce se cheamă „război bun”. Fusese editorul curajos și chipeș al unui ziar clandestin, care fugise din Norvegia în 1942 și ajunsese în Anglia prin Suedia. Se alăturase grupului *Kompani Linje*, unde avusese parte de pregătire paramilitară și de parașutist și revenise în țara lui la timp ca să joace un rol esențial în operațiunea „Mardonius”, un atac asupra portului din Oslo cu mine magnetice lansate de pe canoe. Devenise membru al grupului de sabotaj cunoscut sub denumirea „Oslo” și participase la distrugerea Korstoll Depot, un atelier de reparații unde fuseseră dezmembrate mai multe avioane de luptă germane. Ieșise din război cu medalie pentru merite deosebite din partea Marii Britanii, cu crucea de război cu sabie din partea guvernului Norvegiei și cu admirația tuturor celor care îl știau.

Aproape imediat se mutase la Stockholm, profitând de creșterea financiară și economică extraordinară a țării, ca